

Til min perleskat, en lavsang

jeg har en målestok for tiden
og den bliver kortere, når verden bliver bedre
sådan som det er på en sommereftermiddag
jeg holder om dig og vi sidder på en sten
under flere store træer
i vores hemmelige have

men vi tænker stadig på
at vandre rundt i verden med en altforstor rygsæk
fx i Nepal
hvor jeg aldrig har været
men hvor du har mødt mig
da jeg rider på en hest og spørger dig
om du vil giftes med mig

det er sket et sted
hvor jeg aldrig har været
verden skulle have været meget bedre
men tiden bliver lidt længere
fordi jeg leder efter dig
et andet sted

så er det skete sket
og måneskinnet flyder
så må det være at det er i et tidligere liv
at jeg er en lille pige fra en lille landsby
som ser du ride på en hest forbi
at du spørger mig
om jeg vil være din fæstemø

jeg spørger dig
om du vil holde og vente
du siger at du skal ud at fange den gyldne ræv ned ad bakken
den er en skæbne

ræven er fanget
og den er nødt til at sige noget
inden den igen skal få fri
og den fortæller hvad en lommelykke er

en lommelykke er et lille digt
som skal komme til syne på en eller anden blank side i en bog
så jeg åbner digtsamlingen
og finder en blank side
og her skriver jeg et lille digt

digtet er til dig
min perleskat
det har skæbnen
den gyldne ræv også fortalt

Vinterdigte januar 2009

en beskeden idé udvikler sig til Gud

*hvor falsk kan det være
når en mand påstår
at han har set Gud
i sit poetiske sværmeri
mens han bilder sig ind
at han selv er tilsted
i et klichfyldt møde
med kulturens snobberi*

1

En tanke hvor en afdød bekendt viser sig

en gang sad jeg og skrev en lille fortælling
om en pige i skovens landsby i Nepal
et gyldent skær skinnede imellem bøgerne på reolen

der var engang
en rød mursten under solen
inden foråret kom

jeg så Pedro slå på en tamburin ved gadehjørnet

men vi kan stadigvæk sidde på en eller anden tilfældig klippe
og se på havet
det savner ikke nogen nyhed

en måge
et lys i det fjerne
en frihedsgudinde (eller bare en nepotisme i demokratiet)
det kan også være noget dekorativt
en ubetydelig klippe på et landskabsbillede

om morgenen eller om eftermiddagen
igen en lugt af lakrids
og et genskær på vandoverfladen

daggryet flyder
ud af min fingerspids
lidt efter lidt
landsbyboerne ligger og sover

på en kalkeret hvid væg
et barns version af en verden før det forbigangne
og efter det tilkommende

en oldings fortælling om hver opvågningen efter regnen

en rastløs drøm om sin egen fødsel
hvirvler op i skyerne

mit hellige vand
sidder på et græsstrå, en morgendug
og blinker

jeg elsker dig
jeg elsker flere dig'er i din mangfoldighed
og flere jeg'er elsker også flere dig'er

jeg har næsten tabt orienteringen i den prærie
hvor jeg har min hest og mit telt
men er dog løbet bort
blot for at fare vild i en urskov
af millionvis af mig'er
og dig'er

nogle lyspletter bevæger sig på en brun jord og et grønt græs
igennem de store gamle lindetræers tætte løvgrene

du tilføjer en million blomster i dit livs billedramme
du placerer et par flere figurer i dit landskab
en fortælling eller en tilværelse

du vil finde behag i en grøn himmelhvælving
og nogle violette skyer
og en blå røg
der rejser sig i horisonten

*spåkonen og politikerne planlægger et eller andet for fremtiden
økonomien falder sammen
staten laver vittigheder i fuldt alvor*

*festen er slut og begynder forfra
de voksne drikker
pigerne og drengene går igennem byens midnat
hen til dunkelhedens skov i forstaden*

din skæbne
en andens skæbne slår lejr uden for dit vindue
du ser et lys
to lys, tre lys

og en ugle sidder på en gren

igen en dør
bag den en ekstaseverden
som også er en lille by hvor alle kender hinanden

jeg vender om
og træder tilbage ind i min drøm

gudernes overraskende mange ansigter flimrer

da jeg kommer tilbage i verden
undrer jeg mig over synet af døgnets skift
og et hjem under et gyldent støv

falmede gamle fotos
af den samme verden i en anden tid
nogle ansigter, jeg næppe husker

en morgen våger jeg i en lejlighed i københavn

jeg havde altid villet
være enkel og simpel
på et sorthvid billede
imellem en lys himmel og et mørkt hav

dog et vagt minde om det, hvad der kommer til at ske
jeg tegner en figur af dig
på et blankt stykke papir

Det var helt tilfældigt
jeg mødte Gud på et værtshus
jeg hilste ham med et goddag
han sagde "hej"
"Jeg hedder gud og du hedder menneske"

så gik jeg på toilettet og tisede
da jeg kom tilbage, så jeg Gud sidde ved baren
jeg gik hen til ham og sagde "hej igen"
"Jeg hedder Menneske og du hedder Gud"
han så mig dybt i øjnene og sagde
"sikke noget vrøvl!"

sløvt
i min middagslur
forlader jeg lysets spillerum

en afsked med det hele

hinsides synet
flammer søvnens scene op
dagslyset aftager gradvis
indtil det bliver helt mørkt

guderne sejler i vores indre
med sine grønne øjne
fosforescerende i forestillingens dunkle dyb

tiden standser og slår an på et keyboard
som spiller goa-tekno

hun kommer ikke med ind i din fortælling
men hendes sti buer sig under en bro
langs åen
et par dryssende ænder

hun kommer ikke
med de farvestrålende skyer over dit hjemlige areal
som kaster skygger på dine daglige stemninger

kulturen er stille i en lille lur
for at putte
sine ulykkelige børn

jeg er rådvild
min fejhed
strejfer omkring på den fremmede jord
hvor man taler et andet sprog
jeg tør aldrig direkte at kigge en anden i øjnene
og gennem de fordrejede billeder gennem vandspejlet
ser jeg en solidaritet i kulturen
folk synes at tale med hinanden
og hilser på deres venner
her indgår gud selv et ægteskab med sine fjender
med en fredelig gestus
inden for den lukkede dør

endelig kommer der et tidspunkt
hvor jeg selv også er inde i kulturens varme
efter at jeg har betalt entréen
folk hilser også på mig med deres elegante høflige smil
det sker i en fart
og inden jeg når at se dem ind i deres øjne
hylder de mig farvel
med en venlig velkomst
så er jeg uden for døren igen
kulturen trøster altid sine ulykkelige børn

kulturen er igen stille
i sin lille lur

lever mennesket videre?

flere fortrolige fortællinger
en bekendt som en erindring fra et tidligere livsforløb
dog har ingen set eller læst om det

folk har solbriller, og vi har månebriller
folk viser deres tænder, men vi viser vores læber
og når vi bliver gamle har vi gebisser

en dag sagde man at tiden for blodtørst var forbi
men vi vil ikke gøre tingene anderledes

du kigger forgæves tilbage
et drømmebillede af den bestandige vandring
den evige tilbagespoling af landskabet på det samme gadebillede

fortidens nærvær rører dit ansigt
du kan mærke det
og det lugter af regn

der kom et virkeligt menneske ud af drømmen
alt relevant spor samles og gemmes ind i krystal
gadehjørnet dækket af det gule lys fra flere sider
glemslen slettes
erindringen bliver synlig og efterhånden tydelig på et blankt lærred

jeg var en humørforladt og bidende mand
når jeg viste et positivt udseende
og jeg efterlod mine ord, når de begyndte at give genklang
fordi jeg mente det, jeg ikke mente
og ikke mente at gøre nogen ked af det

jeg dyrkede dog en gudindes skikkelse
som ikke er min lykke
men lykkelig
jeg tegnede den, udhuggede den
og gjorde den tydeligere og tydeligere i mit sind
da jeg vidste
at den ellers ikke ville findes

jeg beskrev det i ord
min stemme gav ekko i alle retninger
så jeg ikke kunne begive mig på vej
og stagnerede i min egen tavshed
forståelsen fik ingen mening
og gav ligeledes ingen
jeg var så vågn i min søvn

jeg pegede på mit ansigt
midt iblandt skydeskiven
det var et udvalgt ansigt
men så tragisk
at jeg besluttede mig for at droppe det

hvem troede, at jeg drømte
at jeg oplevede en ekstase i det sprog
som jeg lige nu skriver på
hvem troede
at jeg havde besluttet mig for
at se en humørførladt og bidende mand
i mig selv

papir, blyant, kuglepen
eller tastatur
skulle bruges til at skrive med
at jeg var en humørførladt og bidende mand
som med en synsvinkel
gløede på himlen
og drak en øl

fremmede spøgelse danser omkring dig og mig
det kilder

lige siden vores fødsel

spøgelse
som er usynlige iblandt os

vi har hele tiden været i deres favntag

*en baby suger på sin mors bryst
uden for døren venter et fuldt sollys
et egern løber i græsset*

*vinden sukker
i sin tavse visdom*

roserne på bordet dufter
en fjern melodi af et klaver kommer ind i stuen
ad vinduet i aftenrøden
jeg tænker på
at jeg glamouriserede og guddommeliggjorde døden
dengang jeg var ung og uerfare

*døden
at dø
at ville dø
at være død
at jeg griber dødens hale
at jeg slipper døden
at jeg vrøvler med døden
ikke*

på den anden side af min stues væg bor en mand omkring de tredive
som engang imellem får besøg af en astrolog

han sagde at han aldrig havde ro og
simpelthen levede i et helvede

astrologen mener
at min nabos kat nok skal løbe igennem hans øre
ind i ham

vinteren kommer
jeg tænker ikke på døden
vinteren går igen

når folk er uvenlige over hinanden
er der intet der behøver at blive sagt
det begynder at sne
alle ord kan være hvide
og så blive gennemsigtige når det tøer

når måneskinnet begynder at lugte surt
er der ikke noget der kan ses
der bliver udtænkt en Gud eller flere
i rastløshed
en flue i en flaske dyrker en opadgående bevægelse
mennesker har ofte travlt

men vi vasker vores jadesten
regndråberne falder
så kommer regnbuerne
vi dyrker skønheden som et oldtidsfolk
vi gør det rent æstetisk
dog med en gennemhullet etik

ord begravnes levende i kultur og værdier

eller
ord anvendes livløst i kultur og værdier
ord uden mening

således ikke et ord
ikke et eneste billede står tilbage

jeg kommer endelig ikke hjem
og forbliver en fremmed i denne verden
natten er nu et vandrehjem, jeg bor på
dagen er en sti der bugter sig imellem bjergene

flere souvenirs fra en skoledag
dengang jeg var femten
er nu blevet til støvkorn
som rejser sig og danner en sky
i din kælder
mens du pakker de gamle ting ind
blandt andet et billede fra dengang
du var femten

efterhånden forsvinder også min forestilling
i en eftermiddag eller en aften
i en baggård i en gammel bygning
som jeg formentlig havde forestillet mig den
da jeg var femten
eller endnu tidligere

*man gjorde rent skiftevis på sit klasselokale
hvis man var elev på en folkeskole i Shanghai i 1980
sådan er det formentlig også i dag
mit hjem var dengang i Shanghai
sådan er det ikke nu*

ham eller
to personer
tre
fire
en begivenhed
et lille træ

en uforudsigelig begivenhed midt i den kommende skumring
et lille træ vokser
en halvgammel mand samler sine minder op
de efterladte fragmenter af en for længst svunden tid
nogle glødende stykker kul
et eller andet sted for godt tredive år siden
en lille dreng løb op og ned af et bjerg
og tændte et bål inden for i en hule i en skov på skrænten
en halvgammel mand kom forbi og slukkede ilden

et lille træ, som voksede uden for hulen
måske er det blevet stort nu og står dér stadigvæk
måske er det dér ikke længere
en halvgammel mand samler noget op
noget som er fra den tid, da han var en lille dreng
han holder om sig selv og drømmer

et lille træ
et andet lille træ
et landskab af forandringen
fra et til et andet sted
fra et til et andet tidspunkt

de studerende laver en afhandling om hvad lykken er
at man lever i en stemning
fyldt med glæde, sollys, månelys, brise og rosenduft
nymånen er fremme
himlen splittes
alle stjerner, flere sole og måner rider rundt på ryggen af hinanden
en gang i horisonten

20

jeg ser en nøgen mand gøre morgengymnastik

jeg ser
at vi sidder på gulvet
og laver et logisk gyldigt bevis for udødeligheden
som ikke er vores

stjernerne funkler
ulvene hyler
jeg ser, at en regnbue
sætter hegn omkring min drøm
en fælles karma snurrer

jeg ser en mand stå ved siden af søen
visne blomster og ødelagte plakater
på strandens sti
og han er ked af det

dog vokser solen ud af vandfladen
på intethedens hav

jeg ser på min krop igennem en sprække
på den anden side ligger der et drivvådt menneske

jeg føler mig kold
mens jeg læser digtet op
jeg mærker min huds ømhed
til venstre og højre

jeg lukker øjnene for at forestille mig
hvordan man frygter noget konkret
mens man leger med dødens begreb

nu er lyset spredt ud
det gryr som det skal
mine dage har dog opnået en dybde i mørket

som det plejer
er luften kold i drømmen om vinteren
jeg hører nogen slå på en tromme
på den måde finder jeg vejen ud
og døren til den drøm, jeg havde forleden
jeg hører noget vand løbe og risle

et hoved der hænger
et sløjt øjeblik
sådan er det også på den side af døren
jeg skriver stadigvæk om en fisk
mens jeg hører naturen fløjte
jeg har gemt mit ansigt i mørket
der på det iskolde sted
der ser jeg fisken

og den hedder snusfornuft
og det drypper af vand fra et træ i drømmen
...nå, min ven, nu må jeg af sted

23

Kærlighedens dovne sang

vi laver ikke noget i morgenrøden
og vi ved at en doven dag er en hyggelig dag
tegner du et hjerte på min pande
får jeg støv på næsen
maler du mine kinder røde
får jeg maling på ørene
strejfer du mig på øjenlågene
får jeg to bjerge ved mine øjenbryn
kysser du mig på munden
lugter jeg til din ånde, nattens essens
men vi ligger bare sammen
og ser op på det hvide loft
vi laver ikke noget

det støvregner under solen
vi ser kærligt på hinanden
vi ser syrligt på hinanden
vi ser rastløst på hinanden
eller hvad?

der regner kraftigt og bliver mørkt
du siger ikke noget og det gør jeg heller ikke
regndråberne vasker mine vinduesruder
gadelygterne lyser gulligt
luften mudres til af nogle lyde fra tv eller radioen

vi laver ikke noget uanset hvad
enten det er en lys dag eller et dunkelt vejr
i regnbygen bliver et par lerfigurer vasket
og til slut er de opløst og blevet til mudder

genfærdenes stemme synger
på bagside af dit øre

din spørgelyst bliver ved med at vokse
du gennemskuer de forskellige verdener bag sløret af
den sunde fornuft

han husker stadig det snavsede lys
et firben krøb rundt på loftet
måske er det i et tempel
eller i en fængselscelle

(mon ikke at han er træt af den samme gentagelse
af fravær?)
han venter evigtgyldigt på det
som var det en fast aftale
han havde indgået med sig selv

en gængs retorik
vi lærer noget tilfældigt

*at være moderat
at være rabiater
at være fremmed
at være udenforstående
at være kontaktsøgende
at være indbildsk
at være integreret
simpelthen at være dansk*

vilkårligheden har sit dumme udseende
så den ene verden bliver flere
mørkere eller idylliske
men vi ser ofte vores verden endnu mere klart
på grund af det lys
den har bragt os

27

Juvelérkunst

jadens ånd der har skabt både fornuft
og vanvid
lærer os til at dyrke livet

kurserne på prisen for jadesten stiger

fæstning under månen
nattevågen tomhed

paradisets roser blomstrer i en evig intethed
det regner
og det utænkelige er dog menneskelig

stien der fører hen til skoven
over bjerget kommer vi til et andet rige
vi står i regnen
vi har selv været et lille landskab

blikket stivner i din bevidsthed
som et stykke mørkt jern

da jeg igen bliver født
samler de gyldne skyer sig i en rød glødende himmel
de ellers ukendte ord på et eller andet fremmed sprog
bliver en dag pludselig mine lydige slaver
som hejser min fane i retorikkens hovedstad
så jeg ved, at jeg endelig har besejret ideologierne
ved hjælp af en glemsel og dens erindring
med en udsøgt effekt

til søen
vores fælles fortælling
siden jeg forsvandt fra min hjemby
til vores enemærker
hvor fremtidens sti dukkede op
hvor vores ånde mødtes
helt igennem tidens end og igen til begyndelsen
det inderste punkt af glemslen
hvor lidenskaben krydser logikkens bane

således er vi iagttagere på vores egen scene
og publikum til et vidunderligt skuespil
en interaktiv forestilling om glemsel og erindring
i tusmørket eller i et dybt hul under jorden
vi beskriver og tegner
og trækker tiden baglæns
indtil den falder ind i fortællingens dunkle gab

til søen
eller nede i tavshedens bundløse kløft
et billede af rummets tilstrømning i tiden
eller tidens overflod ud af rummet
med en ræv, som taler skæbnens sprog
og flere blommeblomster
vores fælles sejl i et fremmed farvand
hvorfra en bleg måne stiger op

således forsvinder vores stemmer ind i spejlet
og de, som igen kommer ud, er de andres stemmer
du har allerede været dig
engang i alle retninger
også i søens månebillede
vi bliver ved at beskrive og tegne
indtil vi ikke længere genkender os selv
og lade tiden kvæstes i rummets spids

til søen
med vindens susen
og med en stilhed i vores fælles indre

i nattens mørke danser de visnede planter violet
jeg drømmer med

jeg vågner på et værelse
som dufter af mørke
der hænger en plastikvindrueklase på væggen
jeg løber ud
jeg er inde i en stue hvor der er mennesker
jeg er sulten
og spiser gerne dumplings med kød
da kommer munkene med de vegetariske
jeg bliver flov
så kommer et par lama'er (er de fra Tibet eller Nepal?)
og vi hilser på hinanden
jeg spørger den provokerende unge mand fra nabolaget
om han kan hoppe op på taget i et spring
det kan jeg faktisk ikke engang selv
jeg hilser igen på lama'er
med en stolthed
han spørger mig om en fælles bekendt i Danmark
jeg vågner så
på et værelse
som dufter af mørke

jeg regner bestandig på antallet af år
hvor langt det er nået

natten kommer
ørerne lytter til råb og snak på gågaden uden for bygningen
i nærheden
engang imellem et kys i en sidegade

han drømmer om et spejl
og han fjerner så spejlet på sit toilet
han drømmer igen om spejlet
og ser sig selv i det
hvor svampene vokser i skumringen

han vender tilbage
bygger et hjem med glemsel
i den lyse verden

værelset er tomt
uden for vinduet består endnu en anden verden
af flere hypoteser

dagen og natten genspejler hinanden
mens de farer igennem forskellige verdener
i mandens krop
men han er selv sjældent udenfor på vejen

foråret gennemsyrrer et hemmeligt hjerte
de dødes skygge strømmer ind i lyset
alt imens folk sidder på hans fiktive rige
de fleste med et velkendt ansigt
af og til også en fremmed politiker
eller nogle fangevogtere uden et klart udseende

han får en pakke
han undrer sig over hvem det er der har sendt pakken

han visker sit navn ud på den
og laver et mønster
med sit blanke blik

han er et blødt menneske
han står i en kølig brise

der bliver skrevet en note på begge sider af grænsen
så kommer der en anden og gengiver hans stemme
men omformulerer det han siger
og giver det en anden betydning

forholdet kan selvfølgelig have været anderledes
der er endnu sollyset

halvt drømmende står han op
bladrer i de ulæselige bøger

han får et indfald i det øjeblik
han er ved at droppe sin idé

drømmesyn står så klart
en sø foran og en skov bagved
vi har intet rum at være i
vi går rundt barfodet i vores egen dunkelhed
indtil det kommende sted viser sig, indtil
vi har fundet det tabte
forbigangne sted

du ser ham så tydeligt
han findes ikke
for ellers kunne han jo sige undskyld
for sit fravær

du ser ham så klart i denne glemslens nat
en stemme bag væggen
indvier dig i et lyst rum
et billede i dit sind
en scene, som ingen ellers ville have set
og ingen ville kunne se

det er hans stemme
det er den måde du lærer ham at kende på
du glør på ham, der ser på dig
imellem dynerne og puderne

først er du en ridder
selvom de sultne har fundet på at slagte din hest
for at redde deres egne verden
du rider gerne på din nabos
og drager til jordens grænse
hvor man prøver at hoppe på månen
og dog springer ind i et felt af ukrudt
med sten og pigtråd fra det tidlige liv

kager og kaffe
rygeforbud
motion og fitness
et meningsfuldt liv

de intellektuelles jargon og kulturlighedens overdosis
tomheden gentager sig i talrige former

i al sin trivialitet

dog kan man også være heldig
en sorgløs ekspedition
med en elskelig rejsefælle af det modsatte køn
og destinationen netop det samme sted
igen og igen

hvis et sådant sted fandtes

når digteren en dag endelig ikke kan finde på mere

hvilken som helst nat
kan være hellig
som skal overvælde os

et år eller titusind år
hans tilværelse bliver skåret i stykker
hans livsrum bliver knust
men han vandrer videre i det vilde lavland
destinationen ligger i et meteor

det ventede kommer ikke frem
og aftalen bliver skrevet ind i historiebogen
solen og månen glider stadig i deres gamle bane
dog vender du dit blik
for at se det som du har set et tusind gange før
og det er stadig det
det ventede

tavsheden drypper

tilværelsens besked kravler langsomt frem
i en gammel sædvane
vi erkender efterhånden vores ubetydelighed

fiktionen om en udødelig menneskehed
skæres i stykker

vi ser indimellem noget meningsfuldt
alt for skrøbeligt
meningsfuldt

at kradse i fornuften
at tegne et spøgelse
en Gud eller en person
som ingen nogensinde virkelig har set

vandet forvandles til is
en ting
måske et dyr
måske en kat
måske en kat krydser en gade

måske en kat
en kat ganske vist
lad os sige at det bare er et eller andet
men det stadigvæk er en kat

denne bestemte kat
i verden
men aldrig har været tilsted
en kat måske

den kommer ud af verden
den kommer ikke ud af verden
en kat
ja, lad os sige du er denne kat
og ingen har set dit ansigt

bare dig
en ting
en kat
et intet, som ingen ser

stadigvæk ideologier
måske usynligt i materialismens høje udviklinger
stadigvæk en krig

huset på hjørnet er bygget om til en ny forretning
der bryder panik ud i den bekvemme hjemlighed
det er formentlig første gang
og måske på et ukendt sted

folk sømmer den falske profet fast på en sten
(men lader dog det løse tøj dække den afrevne hud til)
og det bliver endnu et landskab i den samme historie
men den ægte findes ikke
så ingen medfølelse kan være forbilledlig
en virkelighed ytrer sig på livet løs
på overfladen af en anden

et øjeblik
igen et øjeblik
så falder tyrannens statue sammen
et billede af de dystre anelser og minder
tomhedens ekko
månen spejler silhuetten af et fjerntliggende bjerg

under en befrielseskrig
har nogle brækket arme eller ben

hej du, hør mig
saml din strøtanke op
læn dig tilbage og skrid baglæns
forestil dig en jordklode
en verden rejser med sine bjerge og floder ind i en anden
hvor havet altid rykker sig tilbage
hvor himlen består af glas
og luften skæres i to dele som et par stykker ost
og en fisk springer på overfladen af en stor flod
som man også ser i vores åer eller søer

hej du, hør mig
jeg elsker dig som en mus elsker ris
siger en kineser

en sætning efter en elendig popsang

bag hver dør en skikkelse
der pirrer mine øjenvipper
på den anden side af bjerget taler man et andet sprog

for at være mere selvsikker
taler jeg også det andet sprog
jeg bøjer mit hoved mod månen og solen

nu ved jeg i det mindste
at jeg har været på denne side
foran en dør
foran et bjerg
foran et folk

jorden er gudernes sårflade
poesien lugtede af havet
krigen mellem guderne smittes også til jordboerne

skyerne falder ned
vi ser mennesker
en lille sårflade i et digt

udenfor er en verden lydløs fyldt med sne
du ser ikke noget lys
men en anelse hvidhed
og loftet synker
loftet vender opad
loftet kaster sig ud ad en streg
den lyse verden engang markerede sig med
og ind i fjerene
som dit hoved hviler på

loftet i mørket
er ikke til at se
gennemhullet af en dyb ængstelse
loftet deroppe
synker ikke
loftet vender nedad
og som kernen af en stor pupil glør ind i dig
som ligger i en mørk stilhed

du ligger i en mørk stilhed
oppe i luften
du ser loftet i den her nat
flere gange
synke i flere galakser
dit ansigt drejer til venstre
og højre
eller til højre

også en anelse af nogle grå eller sorte pletter
loftet ses ikke
og bliver hvor det er
i din bevidsthed og i mørket
det er klar
til at forsvinde
i en lydløs verden og
med en lydløs verden

det larmer hele natten i det område hvor jeg bor

jeg kigger ned på gaden gennem mit vindue
jeg ser en eller anden bekendte løbe hen mod det næste gadehjørne
jeg ved ikke hvad der er sket
synet af byen bliver pludselig klumpet sammen
i mine pupiller

”den forbigangne ungdomstid er en død fisk”
således jeg samler et gammelt vers op
mens den kommende eksistens findes ikke rigtigt

en sang fra badeværelset
en hvælving af lyset og skyerne
en scene af kærlighed
ikke noget for evigt

jeg ser den gamle spanske ridder
afløse mig flere gange
som den smukkeste
også i mit pyntesyge CV

der gror stadig nogle enkelte grønne pletter
på jordens overflade

du er efterladt med et umuligt minde
i en drøm
du begynder at græde
jeg siger at du ser grim ud når du græder
så du skubber mig omkuld

jeg håber bare alle kan ha' det godt
uden behov for at vide
hvordan de får det
de levende må have det godt for at leve
og hilse på solen om morgen
de afdøde må nyde sin fred
i deres stille tomhed
eller i den hinsidige munterhed

utallige løvblade vokser frem i fantasiens lille have
oven over skyerne sidder de afslappede guder til morgenens tebord
og iagttager et mylder af aggressive smådyr der kryber over grænsen
på et mørkt stykke bly

det er en formiddag i menneskenes verden
i en mørk skov

kærligheden leger med håbet
han tror ikke på håbet men håber dog
at planten i vindueskarmen blomstrer

han vil kun kigge på hende

så vinduet åbnes
og lyset falder på jorden som en død orm

det er ikke nødvendigt at vende hjem
da barndommens spor er helt forsvundet
da det gamle hjem allerede er et nyt fremmed land
stemningen er nu et morgengry på en ukendt lufthavn

nogen har lyst til det ene
og nogen har lyst til det andet
smagløst eller ej
forfærdeligt eller elegant
og det kommer også til dig

et anderledes rum i et spejl
hallucinationerne i mørket eller i lyset
du bemærker din angst
nøjagtig som dengang
i din egen verden beskyttet af uvidenheden
det er
når du ved at du drømmer men ikke vil forlade drømmen

identitet er blot en ting
som vi lader hænge på væggen

tilværelsens kildevand er selve kildevandet
og livets morgen begynder med en morgen
og derefter stiger vi op på en anden etage
eller vender os bare om

du må lytte til onklerne og tanterne
eller høre efter hvad fætrene sige
ja alle de larmende dage kommer fra et hus på den næste gade
en øl, et par ord
en sporadisk anelse af tjære i lungen

en konklusion draget deraf

fornemmelsen af en forstoppet mave bliver optaget i en stemning
så et gys
vældigt og tungsindigt
et gys

det er med i hans vilkårlige ytring

*et jeg kommer ud af mig
et andet jeg kommer ud af mig
et tredje
et fjerde*

*et jeg som ikke er mig
et jeg som er mig
et jeg som både er og ikke er mig
et jeg som en mangfoldighed ud af mig
en mangfoldighed af jeg'er*

★

vi var selv den myte
som vi har fortalt generation for generation
vi skabte gud åndeligt
for at gud kunne skabe os kødeligt

nu er vi enten døde
eller det er gud, der er død
vores indbyrdes forhold er ikke længere hemmeligt
en fristelse til erkendelse vokser
i selvretfærdiggørelsen

således er gud kommet til verden
og fuldbragt

således dør profetien ud

60

Perlekæden og det daglige landskab

den morgenfriske avis fortsætter med en varm diskussion om kultursammenstød
som jeg i min tvangsforestilling om en *perle* har placeret mig selv midt imellem
og integration
som jeg selv som en *perle* tvangfri men alligevel obligatorisk skal placere mig selv i

ved at engagere mig dybere i det aktuelle
forøger jeg min forståelse for den kulturelle identitet
nogle stikord gentages atter og atter i radioen og på tv
ud fra en stikprøve er dagens ekko ”værdiforskellen”

*en ung dansk pige kommer ud af supermarkedet med en kunstig anstrengelse
så kommer der en ældre etnisk kvinde ud derfra
med to tunge poser*

*et skævt billede af selvet på vandfladen
en flygtig tank i luften foran øjnene
en gang imellem et brudstykke af
roser og en kat
børn, der leger*

han havde forestillet sig at blive en dugdråbe
for at fordampe højt i vejret
og kondensere i hendes stemning

så han så sig selv
blive til en dugdråbe
men blive skyllet væk af muddervand

*et kildevand eller mudder
spejlbillede eller skygge
som ifører sig mit ansigt
i et endnu fjernere land
fjernere end fantasien*

første gang han så hende, tænkte han
bare et kys af hende
så fik han et kys af hende
han hørte verdens indre røst juble

efterhånden bliver et kys en daglig hilsen
druer, bananer, appelsiner, æbler og pistacier på bordet
et landskab i dagligstuen
og hendes bare fødder

*en smule musik strømmer ud fra min halvsøvnige tænkning
på et værtshus, måske i bussen*

din nabo vinker farvel til sine gæster
et par børn løber hen til bilen ud på gaden
der blomstrer både roser og tulipaner i blomsterbedet
ved siden af gangstien står et træ

din bolig er grænsen mellem dag og nat
inden for et vindue er vi sammen med månen
og udenfor solskinnet overalt
i kosmos

agterstavnen i moderniteten
det er en frustration
håbet er til
håbet er fra
håbet er til igen
håbet er fra igen
bevægelsen er en tomhed
tiden er spildt
også livet
vores stemme bliver svagere

tusindvis genspejlinger af selvet

jeg cyklede på vejen til en mark
på en jordvej ved siden af en gammel mur

det blæser
jeg ser en lille pige ride langs volden

tiden løber løbsk i dine fortællinger
nogle dage, hundrede dage, trehundrede dage
eller en mere sammenhængende klynge af æraer
retorikken revner
og en videregående fremmedgørelse
opløses i endnu flere af kulturens scener
i et selvoptaget dannelsesmønster

under en himmel med en flok skyer i hundrede farver
en ræv, som jeg næppe genkender
ikke sådan som jeg før har forestillet mig det
med al den dovenskab og lidt selvklogskab der findes
lidt bizart, men det kan jeg godt lide

ingen behøver i virkeligheden at gå ud på gulvet for at danse
bare lad min hånd blive ved med at holde sammen
om en lille smule stemning
en anelse klavermusik
eller piletræer midt i skoven
med håret flagrende i vinden, hvis ikke helt skaldet
al abstrakt tænkning skåret itu
det kan jeg godt lide

din lille grimme dreng
du laver støj med din vens guitar
din sjæl nynner
mens din glæde hvirvler omkring
som en hundehvalp
eller bare dig selv
der sidder i en mudderpøl og hygger dig

for tyve år siden var jeg netop sådan
kiggede på skyer i den blå himmel
begejstret for at rejse mod en uklar destination
at forvente at alt er sort og mørkt omkring sig
med et uafprøvet heltemod...

nu har jeg fumlet længe i det
med mudder på hænderne og i ansigtet
både inden og uden for et sted, som hedder det Dunkle
nu har jeg gennemskuet det forbigangne
og befriet drengen med erfaringens illusoriske desillusion
døren er dér
døren har altid været dér
men jeg kommer hverken ind eller ud
det har jeg ikke prøvet og vil heller ikke gøre

jeg dvæler i vinden og føler mig lidt kold
min fornuft siger ikke noget
min forestilling om lykken siger ikke noget
min sørgelige eller ømme erindring siger ikke noget
farverne i himlen er for længst forsvundet
månen er oppe
fuld og klar
det kan jeg godt lide

jeg spadserer en midvinteraften
uden for Assistents Kirkegård
jeg stikker hænderne i lommerne
hvor mine nøgler og mønter klirrer

jeg læser bøger uden at kunne koncentrere mig
jeg glør på mønstrene på tapeterne på væggen
de grå og sorte pletter
undertiden farer et fragment af erindringen forbi øjelågene
jeg tænker på en afdød
på en kærlig fortid hvor hun levede
hvor vækkeuret ringede og fik mig op om morgenen
og jeg skyndte mig på vej til arbejdet

bag væggen spilles stadig den samme musik
på et klaver som jeg kan forestille

det larmer også fra værtshuset
med latter og råb

dog ordene om livet og døden
melankoli
tavshed
ensomhed
stilhed
osv.

og intetsigendehed

jeg henter en kop te til dig
du hører mit hjerte banke en kinesisk rytme
og grønne teblade der synker til bunds
der går dage og nætter, nej
månedes og år i mit blik
som glør på dig
nogle jadesten og et par digte
det lugter af fuldmånens sølvskær
på en vinternat efter julen

du sidder ved bordet
solen skinner ind ad vinduet
du løfter kruset og drikker

nogle ord til dig
nogle ord til mig, meget sødt
kærligt

ingenting er sket for længe siden, og jeg gentager

det er en lyd der bærer en betydning
som jeg har skrevet og bliver ved at skrive ned
det hedder ingenting på dansk
og wuyou på kinesisk

en bleg hudfarve
et stykke smør
et daggammelt spædbarn
er bange, og det ender netop med det

det er ikke en ting jeg har opfundet
men det har hele tiden været der siden urgammel tid
og før den urgamle tid
ingenting har været der hele tiden

et menneske møder et andet
gennem dets lugt
menneskets respiration svømmer af og til over et sådant landskab
en stærk farve slutter også med det

det er en lyd fra en tid før tiden fandtes
jeg skriver den ned i mine kedsommelige eller opmuntrende timer
jeg har den hos mig
ingenting er hos mig

et menneske har øjne og mund
og en krop med arme og ben
håret vokser
vandfaldet styrter ned

jeg har ingenting
men jeg har ikke opfundet ingenting
jeg gentager det og gentager det igen
jeg gentager ingenting, som er fra en urgammel tid

en urgammel tid hvor ingenting fandtes
og ingenting kan ikke undgå det
jeg skriver nu ingenting ned
blot som en banal gentagelse

da han kom ned til dalen, talte han et sprog fra bjergene
så lærte han at tale det sprog der blev talt i dalen
han snorkede midt iblandt de fremmede drømme
men nu ser han hverken dalen eller bjergene

engang var der et vandløb der styrtede lukt ned igennem stenene
engang løb vejen i præriens kant gennem skoven

tidens bølger har vasket hans pande
kronebladene har faldet, visnet og genblomstret
igen og igen
han har efterhånden glemt ethvert spor af fortiden

nu er der kun nogle fornemmelser tilbage i sandstormen
en anelse af livets endegyldige udslettelse
en eviglang søvnløs nat
hvor han savner sit tidligere selv
der tit drømte om de forskellige slags smag
af en bestemt frugt

tilfældigvis kommer han til at lege med litteratur
og han begynder at tvivle
blandt andet på sin egen eksistens
om han blot er et ansigt
om hans ord nu også er en del af ham selv

han søger forgæves efter sin vej hjem til sig selv

der står en figur med hvidt hår i spejlet
ingen logik kan hjælpe ham til at deducere et selv derfra
de skarpe og dybsindige ord, som står til hans rådighed
ligger alle sammen uden for formuleringens essens

han bliver ved at tænke som han plejer
mens han lever videre
og udtrykker sig videre ud fra sin uvidenhed om hvem han er
eller hvem han skal blive...

han er en fra bjergene
som er kommet til dalen
den samme lyd gentager sig
mens en del af historien er gået tabt
derefter får han formentlig et kys af en fremmed
til en mørk fest en nat
men det er dog usandsynligt
han forsøger at bryde ind ad døren til en drøm
hvor en vagt stopper ham og siger
”du skal betale, fordi det koster penge at komme ind”

jeg er lidt svimmel
og tumler ind et ukendt sted
jeg overbeviser mig selv om
at jeg havde været her før
det var simpelthen mit hjem
en stille stue
et mørkt soveværelse
et kedsommeligt askepotliv

jeg skriver et eller andet ned
og tegner et violet træ
som jeg kalder nattens plante
med mørkets torne

her er splittelsen lige så væsentlig som enheden

en morgen, solen dufter, og haven i luften
der kan anes en hemmelig forelskelse
lykken varer ved
indtil en dag uden dato
hvor langt mit liv vil være
ved jeg ikke

jeg lader min krop sejle i badekarret
i det øjeblik når mørkets fylde kommer
vil jeg se på mit eget grimme fjæs
genspejlet på det lille bitte vands overflade

min identitet smugles fra en anden
ingen har fundet mig

jeg ser så mit eget ansigt igen
men på den forkerte side af et spejl
jeg siger ikke at det er en maske
eller et intet

jeg kan ikke fortsætte en samtale
mens jeg gerne vil falde i søvn
jeg drømmer gerne, at skraldemændene fjerner hundelort
på de københavnske gader

en lille grå orm i hans sko
en lille grå orm i mudderet

det han gør begynder at kede ham

en fest hos Torben Slot
et sort vindue bag de hvide persiener
en gammel Jimbut og et nyt måneskin
en lidt usikker nabo
med et par generte øjne

hele det univers, han har oplevet i ti, tyve, tredje, fyrre år
en bolig, som aldrig har skiftet lejer
den samme kildende begejstring der rører sig i hans indre
når han kigger på stjernehimlen
og det samme måneskin, han væver endnu flere visionsbilleder ud fra

der blev talt om mange ting
mens en lille edderkop gyngende synker ned og lander på dit bord
i dit sind tænker du på en fisk, og i dine øjne
ser du en eller anden som har travlt
han er bare en dreng
der skal sige farvel og give knus til en masse piger
mere ved du ikke

du husker ikke, hvornår det var
at du lærte at stave til ordet knus
men det er ikke svært for dig at nævne nogle kontraster
bl.a. barndommens sprog versus den fremmede accent du taler nu
dit skaldede hoved versus et langt lyst hår
og temperaturskift

ordene konstituerer nye billeder
mens de gamle fatamorganaer falder
en nedsunken himmel
en eller anden gud på månen
sidder i en stol og iagttager

en orm
en snegl, der bevæger sig på væggen
et optog på gaden uden for vinduet
et lys

hun mister sin identitet
han skriver sin livshistorie på ny
og lader sin verden vende tilbage til det tvetydige lys

integration (- en tegning der viser et begejstret og opmuntret ansigt)
integration (- en tegning der viser et ansigt med en alvor mine og indsats)
integration (- en tegning der viser et flittigt og anstrengt ansigt)
integration (- en tegning der viser et mobbet, diskrimineret og forskrækket ansigt)
integration (- en tegning der viser et frustreret, desperat og vredt ansigt)
...

svampene vokser frem i sin buttede form
i lys og i mørke

falskhedens uudholdelige tunghed
krydser sit spor med kulturens ophøjethed
så dødsens stille

han plejede at filosofere
ved solens op- og nedgang
at søge visdom i det tusindårigt gamle tempel
at praktisere forskellige former for meditation
at samle trolddoms ord
og at se dybt ind i sine erindringer fra tidligere tilværelser

nu undersøger han aktiernes op- og nedgang
mens solen og månen holder vagt uden for vinduet
han arbejder som konsulent
rådgiver sine kunder til at nedlægge deres forretningsmodstand
han køber elektroniske apparater billigt på internettet
og scorer opmærksomhed på bodegaerne

da må han have set noget oplysende
formentlig en lotusblomst
i midten af en dam
dér sidder en ånd i visionen af livet

du ser mig eller jeg ser dig
sidde i et æbletræ og kaste æbler
ned på det som vi ser på

en stor eksplosion på skærmen
et par øjne fulde af tåre
et ur på væggen

en sten

det er nu eller...
det var en dag for længe side
jeg så dig eller du så mig
vi så et æbletræ
vi blev ramt af stilhed

ikke engang nogen sten

★

jeg er skide ligeglad med hvad det vil sige
at bryde grænserne ned for sproget
min sproglige grænse er allerede overskredet
da jeg nu skriver et digt
som jeg engang i min ungdom allerede har skrevet
på et andet sprog

så jeg er atter skide ligeglad med de nyere pointer inden for sproget
jeg tryller med talløse stemninger også på et nyt sprog
men det er bare mine gamle tricks

★★

ellers kan jeg heller ikke gøre andet
end at gøre det
ud fra min egne klicheer
sådan kan man sige hvis man vil
fordi det kun ville være en nydanskers grammatiske fejl
hvis jeg dannede mine egne nye ord på dansk

*hermed inviterer jeg alle til en hyggelig kop eftermiddagskaffe og
hermed vil jeg vise jer
en moderne røg
et emphatisk pulsslag
et hundrede måde at udtale ordet "cigar" på
og en simpel, enkelt lyd af snorken
hvor er det spændende*

men

den aggressive økologi rager ud af metaforikkens fornuft
mens en kunstner udstiller et stykke oksekød
da han tror, at det var hans egen hest
han havde slagtet

håbet var der altid
uden at dets frugter nogensinde er vokset frem
vi har nogen tid tilbage
og vi tygger bare på nogle korianderblade
eller et stykke lakridsrod

din sindsforvirring
(eller er det dig selv)
springer ned i en sø
solens opgang smelter overfladen i vandet

når du vender dit blik om, er alt synlig
også din egen skikkelse står klar frem
det er den samme skikkelse i drømmen
som mørket fanger eller kommer til at fange

81

Hjemve

jeg ringer fra min lejlighed på tredje etage
mens jeg kigger ud ad køkkenvinduet
og glør ned på den cykelhandler der ligger på den anden side af gaden
jeg beskriver dem for dig i telefonrøret
hvordan et sådant gadehjørnelandskab i byen ser ud

solen skinner på et gadehjørne på den anden side af kloden
måske også i en fugtig dal
eller i en mørk skov ved siden af en å

*der har aldrig været nogen vind
hos en fed bjergbo*

ventetiden er rimelig lang

en grim mand går forbi
med en avis under armen

når man hører stemmen komme frem
fornemmer man et tungt mørke
men solen er ikke væk i virkeligheden
så jeg ikke må gå i seng endnu
og jeg skal ud på en lang tur for at købe ind

du sidder under solen
skriver denne ubevægelige time ned

erindringen har krævet for meget
på morgenhimlen hænger der ikke altid den røde sol
for slet ikke at nævne de onde magthavere
som både du og jeg også kunne være
de bliver ved med at sætte krig i gang overalt

men efter en hundredtusindårsaftale
møder mennesket stadig måneskinnet
i nattens baghave

tre år senere
falder et løvblad tilfældigt
ind ad dit vindue

den sidste sol forsvinder også fra horisonten

myten fortæller, at han sejlede ind i en skærgård
derefter hørte man plasken
en kulde suser igennem
under nattens mørkeblå himmel

myten fortæller
at han sejlede ind i et liv
som var en gentagelse

der var engang noget, der fandtes
igen og igen noget
en ø
en bro
en sti

den evige ubønhørlige strøm af tid
skyller sporene efter ham væk

igen og igen

bag det glødende lys af guld
vrirler det med hjemløse spøgelse

således
er din jadesten tabt
et sted og således
falder der endnu et mørke hen over dit hoved

Skype-vækkeur

klokken er snart tre efter midnat
du sover på dit soveværelse i københavn
jeg sidder foran mit computer i odense
jeg klikker på S for at ringe og vække dig
så kommer der en gammel gemt tekst
uforventet
frem på skærmen
en skype-chat til kæresten sidste sommer:

*du må sove godt
jeg snorker snart højt
snorken skræmmer myggerne væk
så de flyver langt væk til vandpølen
og danser deres mavedans
og så du må sove meget godt*

kys fra J...

jeg har vækket dig
du siger hej
din stemme er meget søvnig

nu ser jeg kun et mørke
i stilheden
med en anelse om den kommende time
du ligger der og sover
og drømmer måske om fossiler i mudderet
uden for vores verden
eller om to fårekylinger
der slås

således sejler vi i hver vores egen ørenlyd
indtil vi rører himlen i bevidstheden
under denne tavse nats slør
da hvisker humaniteten i begge vores hjerter

nyhederne har fortalt om
at missilerne slog ca. tohundrede ihjel
i morgen skal livet leves videre
og atter videre

jeg tænder fjernsynet for at bekræfte det jeg hørte fra gaden
du ligger der og sover
uforstyrret af lyden fra TV
jeg glør på skærmen og tænker på at
du sagde at du var meget rørt af at høre om
at en digters kone havde sagt et eller andet
da han døde pludseligt
fordi du har det samme med din far
at han kan dø pludseligt

jeg tager fjernbetjeningen og slukker
i stilheden ser jeg stadigvæk
kun det samme mørke
mens du trækker vejret dybt
og gør natten endnu mere stille

ved solnedgangen kommer du til at tænke over
tiden snart er gået
måske er du allerede gammel
og ser desperat på umuligheden for
at blive et barn igen

verden tager dig under armen
verden er under forandring
du også

med fuld smag af livstrætheden
alt for umenneskelig

alting viser sig i et sådant rystende billede
sokker
tallerkener
fjernsyn
dyne
du kan endda klar se detaljer
tiden vil endda udmaje tingene og give dem skrappere farver
men når du strækker din hånd ud
kan du ikke røre dem
og de forsvinder efterhånden igen

vejen viser til det hemmelige hul hvor den sidste gud gemmer
glemslen overskyller efterhånden dit grin og latter
i dag bliver dine drømme begravet i mudder
og det er det du skal se i forhold til rejsens endemål

den sidste gud gemmer sig nede i hullet
den usynlige stemme har slettet enhver sikker destination i fremtiden

vi tænker på en skov som en del af denne destination
vi tænker på støvregn
vi tager et par brille på
ser nærmere ind på den utrættelige gentagelse af dag og nat

vi ser vores egne skygger danse under beskyttelse af drømmen
de danser
gulvet knirker
uden for drømmen
bygger tidens befolkning et landskab af natten
med mursten af dagslys

det har regnet i morges
måske sover du stadig
mens jeg skriver vores rejse ned
på bagsiden af dette levende landskab

og der står ikke noget i historien
der behøver at være anderledes

du ser en lille myretue på jorden
foran den bænk
hvor du sidder

guderne i eksil må vende tilbage til verden
i den moderne tid
forsytterne blomstrer på begge sider af vejen
du ser det

men ingen andre ser det
en længsel i en kvindes livmoder
en gravhøj bringer os en stemning af noget historisk
hyggelig, men dog lidt uhyggelig
fantasiens gab bliver dybere og dybere
i spalten mellem dine to fingre

guderne i eksil må vende tilbage
så en krage flyver ind på scenen:
en søndag i en lille by
hvor en krage sidder i et æbletræ
ved siden af et gult hus
med stråtag
ikke nogen mennesker på gaden

endnu en lille myretue på jorden
ved siden af den er et par ænder på vej ned til søen

Martyren

du er på rejse sammen med nogle hyggelige kvinder
øl, vin, sodavand, ost og chips
de fleste stemmer, du hører omkring dig
minder dig om den lune luft
en aften i den sidste sommer
og om en tvetydig støj fra en middagslur som du havde engang
i din barndom

eller

du rejser alene
og sejler på en sø
hen mod en tilfældig ø
men din båd kommer til at synke
du fortryder lidt
at have sagt nej til tilbuddet om en skiferie

hvad enten dit eller dat
så bliver der endelig et tidspunkt for al forsvinden
engang når alt er forbi

(du behøver ikke at tale sort
blot fordi du stadig vandrer omkring i drømmens dunkelhed)

endnu en etage op
et jeg
et deja-vu inderst inde i et minde

du ser en pandeskal
vis-a-vis

en beskeden idé udvikler sig til Gud

du ser op ad
og igennem glaspladen på loftet ser du også dig selv
et andet selv
du ser at du som den seende er noget fiktivt
fordi du føler
oplyst inde i dig
at det du ser, er det virkelige
og det er dig
oppe eller nede
dig

alle veje står åbne for dig
du må fiske et frisk liv op af glemslens flod
hvor illusorisk det end er
hvor virkeligt det end er

hun har et navn, jeg ikke husker
den drøm, hvor jeg mødte hende, er urgammel
den er en hjemve under min fødsel

i mit indre ser jeg stadig en grimasse
som glemslens dunkelhed vinker til mig med
spurvene og kragerne flyver omkring og larmer
et tegn, der tyder på
at tiden er inde til at vende hjem
så jeg kommer til at savne hende

nymfen danser
og det er et hverv hos guddommen
den drøm, hvor jeg traf hende, er urgammel

hun har et navn, som jeg ikke husker
jeg mærker bestandigt, at hun kalder på mig
et eller andet sted
som jeg ikke ser
jeg genkender en fremmed verden i regnevej

hendes hånd er på min skulder
hvad hedder du? spørger jeg
jimbut
siger hun

roserne i haven spreder sin dejlige duft
for at forhekse en kedelig virkelighed
til utallige kroneblade

og den voksende ensomhed i mennesket er en ekstra bonus

et levende menneske elsker ikke døden
men han vil formentlig påstå at han gør det
for at spille dybsindig

eller for at være digter

til sidst bliver hans knogler helt gennemsigtige

drømmen sejler i stilhedens hav
nuet indhentes
du ligger i græsplanen og stirrer op i himlen
og forestiller dig et ansigt

nu taler du om jeg'et
som var det et stykke ost
dog er det en ting
som man skal tage med hjem

din identitet er en ting
et vindue
en bygning
din pandeskal
en orm
en genklang af ”jeg falder snart i søvn”

du kan overtale nogen til at give dig et kys

jeg ringer
linjen er optaget

jeg skærer i mit pas med et knivsblad
for at fjerne identitet
og nationalitet

jeg kører ikke bil
da jeg ikke har kørekort

jeg går på benene
jeg går et langt stykke vej

jeg bærer hele mit hjem
ind i dit hjem
jeg mærker en ømhed i skulderleddene

jeg elsker dig som en mus elsker ris
siger en kineser
gentagende
en sætning efter en elendig popsang

kan jeg egentlig holde mine egne ord ud?

det er et nyt år
også i ord
en ørn flyver omkring
og falder så ned
ind i sprogets landskab
det begynder at sne ved midnatstid